

[Handelsministeren.]

som Selskab og Staten. Men jeg maa fastholde, og det har heller ikke fundet Modstand fra anden Side udover den Indvending, der er gjort fra Nationalbankdirektøren, at Nationalbanken maa være underkastet Tilsyn i paakommende Tilfælde. Det vilde være ganske absurd, om man ikke kunde føre et vist Tilsyn med Nationalbankens Forhold. Ganske vist har den kgl. Bankkommissær en særlig Stilling med Hensyn til Tilsynet med Nationalbanken; men dette kan absolut ikke være ensbetydende med, at den Bestemmelse, der nu foreslaas indført i Lovforslagets § 22, ikke er rigtig.

Lovforslaget her er ganske naturligt bygget nær op ad det af Folketinget i 1926 enstemmigt vedtagne Forslag, der naturligvis paa mange Maader adskilte sig fra Bankloven af 4. Oktober 1919. Men man havde jo ogsaa fra alle Sider erkendt, at Loven af 1919 ikke længere var fyldestgørende. Den faa Aar efter Lovens Ikrafttræden indtrædende Bankkrise her i Landet og adskilligt andet maatte naturligvis overbevise alle om, at Samfundets Interesser ikke kunde siges at være fuldt betryggede ved Loven af 1919, ligesom det vel ogsaa kan siges, at Bankerne, i alt Fald det store Flertal af Bankerne, maatte se deres sande Interesser bedst varetaget ved, at man fik en Lov, der paa bedre Maade end Loven af 1919 tog Sigte paa at sikre imod Misbrug af den Stilling, som Banker har her i Landet.

Selvfølgelig kan en Banklov alene ikke fritage et Land for svære økonomiske Rystelser eller Banksammenbrud, men paa den anden Side er det uomtvisteligt, at Samfundet baade har en Ret og en Pligt til at have et vist Indseende, en vis Kontrol med den Maade, hvorpaa Banker udøver deres Virksomhed. Vore Banker modtager sideordnet med Sparekasserne Sparernes Indskud, og det kan siges, at det er hovedsagelig med Sparemidler, vore Banker virker. Men saa kan man ogsaa sige, at alene af den Grund er der knyttet store almene Interesser til Bankernes Virksomhed og til den Maade, hvorpaa denne Virksomhed foregaar. Dertil kommer, at store industrielle Foretagender, af hvilke mange Tusinders Ve og Vel er afhængig, har nøje Forbindelse med Bankverdenen, og som Følge deraf kan de blive i den Grad afhængige af Bankerne og disses Ledelse, at de saa at sige staar og falder med Bankerne. Det danske Samfund maatte i 1922 og 1923 smerteligt erkende Rigtigheden heraf, da Landmandsbankens Ledelse paa en afgørende Maade havde svigtet. Jeg tør nok sige, at den

danske Stat aldrig havde ladet sig bevæge til at ofre saa mange Millioner paa Landmandsbanken og til sidst at stille sin Kaution for Bankens Forpligtelser, dersom der ikke netop var Tale om, at Bankens Standsning og paafølgende Likvidation vilde have ført til en Række Standsninger og Sammenbrud, hvis Omfang og Konsekvenser var helt uoverskuelige paa det Tidspunkt, da der skulde tages Standpunkt til Bankens Stilling. Det er saaledes uomtvisteligt, at der til Banklovgivningen er knyttet store Samfundsinteresser.

Idet jeg nu i Korthed skal gennemgaa Lovforslagets enkelte Paragraffer, skal jeg væsentligt sætte disse i Forhold til de tilsvarende Paragraffer i det Lovforslag, der blev vedtaget her i Folketinget i Rigsdagsamlingen 1925—26; jeg tør vel nok gaa ud fra, at selve den gældende Lovs Bestemmelser i Forhold til det her forelagte Lovforslag for det første mindre har Nyhedens Interesse og for det andet jo maa være velkendt ogsaa af det høje Tings Medlemmer, idet jeg gaar ud fra, at man kender Bankloven af 1919.

§ 1 i det foreliggende Lovforslag er praktisk talt uforandret baade i Forhold til Loven og til Lovforslaget af 1926, idet kun Datoen for Aktieselskabslovens Ikrafttræden er udeladt i dette Lovforslag.

§ 2 er i Forhold til Lovforslaget af 1926 ligeledes væsentligt uforandret, idet kun Ordet „Udlaan“ i andet Stykke anden Linie er ændret til „Laan“. I Forhold til Loven af 1919 er der i Lovforslaget her indført den Bestemmelse, at alene Banker og Sparekasser er berettigede til ved Henvendelse til Offentligheden at reklamere med, at de modtager Indlaansmidler. Herfra er undtaget Postgiroen, idet Statens Postgiro selvfølgelig maa modtage Indlaan. Der er ogsaa i § 2 en Bestemmelse om, at en Bank ikke i sin Virksomhed maa fremkalde det Indtryk, at den er Landets Nationalbank, medmindre den faktisk er det. I Forbindelse med Omtalen af den nye Paragraf 2 finder jeg det rigtigt for at forebygge enhver Misforstaaelse at sige, at de saakaldte Andelskasser, der jo, som man vil vide, er solidarisk ansvarlige Institutioner, ikke berøres af Lovforslaget. Der findes saadanne Kasser her i Landet, som raader over ret betydelige Indskudsmidler, som Medlemmerne i disse Kasser hefter solidarisk for. Jeg henviser til Bilagene 2 og 3. Men disse Andelskasser berøres ikke af Lovforslaget; derom har vi alle i Udvalget været enige. Det fremgaar jo ogsaa af Lovforslagets Tekst, at de ikke er